

ת"ד 6135/06/14 - מדינת ישראל נגד יואל וולפוביץ

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 6135-06-14 מדינת ישראל נ' וולפוביץ
בפני כב' השופטת שרית זוכוביצקי-אורי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יואל וולפוביץ

הנאשם

הכרעת דין

האישום:

כתב האישום שהוגש כנגד הנאשם מייחס לו עבירות של אי מתן זכות קדימה בפניה שמאלה, גרימת חבלה של ממש, התנהגות הגורמת נזק ונהיגה בקלות ראש, בניגוד לסעיפים 38(3) ו- 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 ובניגוד לתקנות 21(ב)(2) ו- 64א(2) ו- 40(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.

החלטתי להרשיע הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, ולהלן נימוקיי:

העובדות המוסכמות:

ביום 27.12.13 בסמוך לשעה 08:00 נהג הנאשם במונית מ.ר. 19-796-25 (להלן: "המונית") ברחוב עזה בירושלים, מכיוון כללי הרצוג לכיוון כללי כיכר פריז, המדובר בכביש בעל שני נתיבים. נתיב אחד לכל כיוון. בכיוון נסיעתו של הנאשם היה טור כלי רכב שנסעו לאיטם. בהגיע הנאשם סמוך לבית 39 ברחוב עזה פנה שמאלה לנתיב הנגדי במטרה לבצע סיבוב פרסה. בהיותו בנתיב הנגדי התנגש באופנוע שנסע בנתיב הנגדי. בשל כך נחבל נהג האופנוע בחבלה של ממש ונגרמו לו שבר, חתכים ושפשופים ברגל וכלי הרכב המעורבים ניזוקו.

הצדדים מסכימים כי זכות הקדימה היתה של נהג האופנוע וכי התאונה נגרמה בנתיב הנגדי לכיוון נסיעת המונית.

המחלוקת בין הצדדים מתמקדת בשאלה אם הנאשם בדק כדבעי את יכולתו להשתלב בנתיב הנגדי קודם

עמוד 1

כניסתו לנתיב הנגדי, והאם כגרסתו הוא לא יכול היה להבחין באופנוע כיוון שהאופנוע עקף אוטובוס שנסע לפניו והגיע באופן מפתיע ובלתי צפוי.

המאשימה טוענת כי שדה הראיה שהיה לנאשם לנתיב הנגדי, בפניה קלה כדי לצאת מחסימת שדה הראיה על-ידי טור כלי הרכב שלפניו, היה גדול דיו כדי להבחין באופנוע מתקרב ולהמנע מסטיה לנתיב הנגדי. המאשימה טוענת כי לא היה אוטובוס או רכב אחר שהאופנוע עקף ושמנע מהנאשם להבחין בו.

מנגד טוען הנאשם כי בדק עוד קודם לסטייתו לנתיב הנגדי ותוך כדי בסיעה בטור כלי הרכב את יכולתו להשתלב בנתיב הנגדי וראה למרחוק אוטובוס, אך כיוון שסבר שיוכל להשתלב ללא קושי בנתיב הנגדי לפי המרחק בינו לבין האוטובוס החליט לבצע הפניה. אלא שלאחר פנייתו הבחין לפתע באופנוע שלשיטתו ככל הנראה עקף את האוטובוס ולא יכול היה למנוע את התאונה לכן בלם וקיווה כי האופנוע יעקוף אותו וימנע התאונה.

תמצית הראיות:

מטעם המאשימה העידו:

עת/1 רס"מ אהרון כהן, בוחן תנועה (להלן: "הבוחן")

עת/2 מר מאלק אבו גרבייה.

מטעם הנאשם: העיד הנאשם.

הבוחן ערך את המסמכים הבאים:

ת/1 - מזכר מיום 27.12.13.

ת/2 - סקיצה (3 עמודים).

ת/3 - לוח תצלומים (18 צילומים).

ת/4 - דו"ח בוחן תנועה על תאונת דרכים.

ת/5 - מזכר.

ת/6 - סרטון התאונה (דיסק).

ת/7 - תרשים תאונת הדרכים.

ת/8 חישוב מהירות מינימאלית של האופנוע קודם לתאונה.

מהמסמכים הנ"ל עולה כי הבוחן הגיע למקום התאונה בשעה 8:25. לאחר שהתקבל הדיווח על האירוע כ- 20 דקות קודם לכן. לפי דוח הבוחן הוא מדד באמצעות גלגלת את שדה הראיה למרחק של 105 מטר לנתיב הנגדי ממקום עמידת המונית קודם לפנייתה לנתיב הנגדי.

בעדותו ציין כי אמנם המדידה בוצעה כשנתיב המונית אינו חסום בכלי הרכב שלפניו, ואולם בהינתן שהנאשם היה מבצע סטייה קלה לנתיב הנגדי קודם לסטייה שבצע, שדה הראיה שלו היה 105 מטרים.

עוד הדגיש בעדותו כי העובדה שהנאשם עמד בטור כלי רכב שהסתיר את שדה ראייתו מחייב אותו לנקוט במשנה זהירות, הוא צריך לסטות לאט כדי לפתוח את שדה הראיה (פרוטוקול עמ' 6 ש' 16-18).

לפי חישוב שבצע הבוחן עולה כי כדי שהאופנוע לא יהיה בתוך שדה הראיה קודם לסטיית הנאשם לנתיב הנגדי היה על האופנוע לנסוע במהירות של לפחות 187 קמ"ש.

לפי חישוב שבצע הבוחן ושהציג בת/8 בפני בית המשפט המהירות המינימאלית בה נסע האופנוע לפי סימני הבלימה על הכביש באורך של 12.2 מטר. הינה 44.98 קמ"ש.

הדיסק ת/6 שהינו קטע מסרטון אבטחה שצולם מבית ראש הממשלה ושרואים בו את התאונה הוצג בפני בית המשפט באמצעות הבוחן ניתן היה לראות בו את המונית כשהיא סוטה ממצב עמידה ישרה לתוך הנתיב הנגדי כאשר בתוך מספר שניות האופנוע מתנגש במונית, מספר שניות לאחר התאונה מגיעה מכיוון נסיעת האופנוע רכב רגיל. (בהסכמה הוגשו מזכרים ת/10-ת/11 על אופן העברת דיסק ת/6).

העד מר מאלק אבו גרבייה (להלן: "**המעורב**") ציין בעדותו כי נסע במהירות של כ-55-50 קמ"ש ולא למעלה מזה. לדבריו קודם לכן כמה עשרות מטרים לפני מקום התאונה עמד ברמזור אדום כך שלא הצליח לפתח מהירות גבוהה. (פרוט' עמ' 9 ש' 5, עמ' 8 30-31)

לדבריו הוא לא עקף כלי רכב תוך כדי נסיעה בנתיב (פרוט' עמ' 9 ש' 24-29). לדבריו הבחין ברגע התאונה בנאשם ולא קודם לכן. (פרוט' עמ' 9 ש' 10-11). לא זכר שבלם את האופנוע לפני ההתנגשות אך לא שלל זאת. (פרוט' עמ' 9 ש' 15).

עוד ציין כי הוא היה בשעתו נהג חדש יחסית באופנוע כיוון שיש לו רשיון לאופנוע מספטמבר 2013. (פרוט עמ' 9 ש' 13).

הוגשו בהסכמה מסמכיו הרפואיים של המעורב (ת/9) המעידים על שבר ברגל בעקבות התאונה.

הנאשם בעדותו בפני טען כי ממקום עומדו קודם יציאתו לפניית הפרסה, הבחין באוטובוס שנסע בכיוון הנגדי, ולפי שיקול דעתו סבר כי יספיק לבצע את הפניה קודם הגיע האוטובוס אליו (פרוט' עמ' 11 ש' 11-12).

לדבריו הוא הבחין באוטובוס בעודו עומד בנתיב מאחורי טור כלי הרכב לא תיאר ביצוע בדיקות נוספות אם שדה הראיה פתוח תוך כדי הפניה אלא רק לאחר שכבר היה עם רוב הרכב בנתיב הנגדי. (פרוט' עמ' 13 ש' 16). עוד הדגיש כי לאחר שכבר היה רובו ככולו בנתיב הנגדי עצר את הרכב משהבחין באופנוע כדי לאפשר לו לעקוף אותו. ברגע הבלימה של המונית הבחין בו לראשונה. (פרוט' עמ' 11 ש' 12-13, עמ' 13 ש' 4) הנאשם הניח שהאופנוע עקף את האוטובוס אך לא ראה זאת במו עיניו. (פרוט' עמ' 13 ש' 27).

בהודעתו ת/12 (שהוגשה בהסכמה) מיום 30.12.13 שנגבתה 3 ימים לאחר התאונה, כלל לא ציין הנאשם כי היה אוטובוס בנתיב הנגדי אלא טען כי "לפני שפניתי שמאלה הסתכלתי לנתיב הנגדי שלי ואל ראיתי שום רכב או אופנוע שהגיע לכיוון שלי..." (ש' 5-6).

כשהתבקש הנאשם ליישב הסתירה בין ההודעה לבין עדותו, טען כי התכוון ששדה הראיה שלו היה פתוח. (פרוט' עמ' 13 ש' 22-23).

ב"כ הנאשם בקש להוכיח גרסתו באמצעות הודעת אדם שהיה לטענתו במקום התאונה ושמסר מיוזמתו גרסה למשטרה אודות עקיפת האופנוע רכבים, ואולם העד לא הגיע לבית המשפט ומטעם זה לא התקבלה הודעתו.

דין

נטל ההוכחה ומידת ההוכחה

אין חולק כאמור כי התאונה התרחשה בנתיב הנגדי לכיוון נסיעת הנאשם לאחר שהנאשם פנה וחסם את רובו. אין חולק כי זכות הקדימה היתה של המעורב שהיה רכוב על אופנוע ושהנאשם חסם את כיוון נסיעתו.

בפסיקה נקבע "כלל הדרך" לפיו חזקה שבעובדה כי רכב הנהוג כראוי אינו סוטה מנתיבו. חזקה זו מביאה להיפוך בנטל ההוכחה. לאמור, מרגע שהוכחה המאשימה כי הנאשם סטה מנתיבו, מוטל על הנאשם להוכיח כי סטיה זו אינה נובעת מנהיגה לא זהירה. כפי שציין כב' הנשיא בדימוס מ' שמגר ברע"פ 1713/93 **בוקובזה נ' מדינת ישראל**, לא פורסם (מיום 7.6.93):

"נהיגה כדין ובזהירות הראויה היא בצידו הימני של הכביש, ועצם המעבר המוכח לצד שמאל יוצר ראייה לכאורית בדבר נהיגה שלא בדרך הזהירה. החובה להוכיח את האשמה מעל לכל ספק סביר רובצת לעולם על התביעה, אך כאשר מוכחת נהיגה החוצה את הכביש מימין לשמאל, כפי שאירע כאן, נוצרת הוכחה לכאורה לנהיגה חסרת זהירות. בכל יוצאת התביעה חובת השלב הראשון של הבאת הראיות. מעתה עברה חובת ההוכחה לנאשם (החובה מס' 2 בדברי השופט אגרנט (כתוארו אז) בע"פ 28/49 זרקא נ' היועץ המשפטי, פ"ד ד' 504, 523). הנאשם מצידו יכול להמציא עדות מטעמו הסותרת את הראיה לכאורה של נהיגה בלתי זהירה, בניגוד לכל כיוון ואופן המותרים."

רמת ההוכחה הנדרשת מן הנאשם כדי לערער את החזקה הנ"ל, ככל חזקה עובדתית אחרת, היא הקמת ספק סביר - שמא אין להסיק מעצם סטיית הנאשם מנתיבו כי הוא נהג באופן בלתי זהיר אלא ישנו הסבר סביר אפשרי אחר לכך. (ראו בעניין י. קדמי, **על הראיות**, שם עמ' 1563)

סטיית הנאשם מנתיבו

כאמור טענה המאשימה כי הנאשם נהג באופן בלתי זהיר עת פנה לנתיב הנגדי שלא היה פנוי ובשל כך נגרמה התאונה. הנאשם לעומת זאת טען כי המעורב נסע במהירות גבוהה, בחוסר זהירות תוך עקיפת אוטובוס שהיה הרכב הראשון בכיוונו ובמרחק ניכר קודם ביצוע הפניה. וכי לא יכול היה לצפות התנהלות זו עקב כך לשיטתו אופן נהיגת המעורב באופנוע היווה גורם זר מתערב שיש בו כדי לנתק קשר סיבתי בין אופן נהיגת הנאשם לבין קרות התאונה.

איני סבורה כי עלה בידי הנאשם להפריך את גרסת המאשימה. וזאת ממספר טעמים:

1. הסרטון 6/ת בו נראית התרחשות התאונה בבירור ממחיש כיצד הנאשם עמד אחרי טור מכוניות ופנה בבת אחת לנתיב הנגדי, כשרוב רכבו חסם את הנתיב הנגדי נעצר ותוך שניות מועטות התנגש בו האופנוע. לאחר מספר שניות נוספות ניתן לראות מכיוון נסיעת האופנוע מגיע רכב פרטי רגיל. אין זכר לאותו אוטובוס שציין הנאשם לראשונה בעדותו.
2. גרסתו של הנאשם כי היה אוטובוס בנתיב הנגדי וכי המעורב עקף אותו במהירות מהווה גרסה כבושה, שזכרה לא בא בהודעתו בת/12. הנאשם לא יישב את הסתירה בין הודעתו לבין גרסתו במשטרה באופן מניח את הדעת. משכך מדובר בגרסה כבושה שאין לקבלה.
3. הן לפי עדותו של הנאשם והן על-פי הסרטון, הנאשם שעמד מאחורי טור מכונית לא ביצע סטיה קלה שמאלה כדי לאפשר לו שדה ראייה לעבר הנתיב הנגדי. כפי שהעיד הבוחן היה על הנאשם לעשות כן: "אם יש כלי רכב לפני הנהג והוא עומד בצורה ישרה, שדה הראייה מוגבל. זה מצריך מהנהג לנקוט במשנה זהירות בגלל שדה הראייה המוגבל. הוא צריך להכנס לאט לאט עד שיפתח שדה הראייה שלו"(פרוט' עמ' 6 ש' 16-18).
4. לו היה עושה כן היה נפתח לנאשם שדה ראייה רחב לנתיב הנגדי שהיה מאפשר לו להבחין באופנוע ולמנוע התאונה.
5. מהסרטון עצמו ניתן להבחין כי הרכב שהגיע אחרי האופנוע הינו רכב פרטי ולא אוטובוס, ולפיכך אין ספק שהנאשם לא הסתכל לנתיב הנגדי קודם פנייתו ואף לשיטתו, שנדחתה, הסתפק בכך שראה אוטובוס מרחוק.
6. סבורה אני כי עדותו של המעורב חרף היותו נהג חדש באותה עת, מהימנה וכי לא בצע עקיפת רכב עובר לתאונה. עוד אציין כי מהסרטון נראה בבירור כי האופנוע התנגש במונית מספר שניות עוד קודם שנראה רכב פרטי מגיע מכיוונו. לו היה הנאשם מבצע בדיקה כנדרש קודם ביצוע הפניה היה מבחין באופנוע מבעוד מועד. באי ביצוע בדיקה זו כנדרש התרשל הנאשם בנהיגתו.
6. לפי עדות הבוחן המעורב נסע קודם להתנגשות במהירות מקסימאלית של 44.97 קמ"ש לפי סימני

הבלימה שנוצרו על הכביש. נתון זה מתיישב עם גרסת המעורב שהעיד כי נסע בין 45-55 קמ"ש במקום התאונה. מכאן שאיני סבורה כי המעורב התרשל בנהיגותו.

7. הנאשם טען כי היה עד נייטרלי שניגש מיוזמתו למשטרה למסור הודעה המסייעת בידו, ואולם לא ברור מדוע לא הגיע אותו עד להעיד. ידוע כי צד הנמנע מלהביא ראיה שיש בה כדי לסייע לו, הדבר יפעל לחובתו.

צירוף כלל הנתונים והסתירות האמור מוביל למסקנה כי אין ממש בגרסתו של הנאשם. וכי לא עלה בידו להקים ספק סביר באשמו.

הוכח כי הנאשם לא בצע בדיקה ראויה כדי לוודא שהנתיב הנגדי פנוי קודם פנייתו אליו שלו היה עושה כן היה מבחין באופנוע.

משלא הוכיח הנאשם כי המעורב התרשל בנהיגתו, אין צורך לדון בשאלה אם ניתן לראות באופן נהיגת המעורב גורם זר מתערב שיש בו כדי לנתק הקשר הסיבתי בין נהיגת הנאשם לקרות התאונה.

מסקנות:

לאור כל המפורט לעיל אני קובעת כי הנאשם ביצע פניה שמאלה ללא זהירות ומבלי שהיה לו שדה ראיה מספיק ומבלי שהבחין באופנוע שנסע במהירות של עד 55 קמ"ש בנתיב הנגדי לכיוון נסיעת הנאשם, חסם אותו וגרם לתאונה בה נחבל המעורב חבלה של ממש וכלי הרכב ניזוקו.

המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר ובמידה הנדרשת בפלילים את המיוחס לו בכתב האישום, ולפיכך אני מרשיעה אותו בעבירות המפורטות בו.

ניתנה היום, כ"ג שבט תשע"ה, 12 פברואר 2015, במעמד הצדדים